



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3347/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва „Електромрежа Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа Игор Исаиловић адвокат из ..., ради исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2638/19 од 17.01.2020. године, у седници већа одржаној 12.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2638/19 од 17.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2638/19 од 17.01.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врању П 950/15 од 04.04.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 950/15 од 09.09.2019. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати штету због заузимања парцеле, конституисањем стварног права провођењем седам неизолованих електричних проводника преко парцеле, у виду смањене тржишне вредности непокретности на грађевинском земљишту кп. ..., КО ..., лн.бр. ..., у површини заштитног појаса од 627м², у износу од 87.481,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.09.2017. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 197.999,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2638/19 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П 950/15 од 04.04.2018. године, исправљена решењем истог суда П 950/15 од 09.09.2019. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 187.499,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године усвојио правни став о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем и о застарелости те накнаде. Према овом правном ставу, у случајевима када је ограничење права својине на непокретности извршено без спроведеног поступка експропријације, правни основ потраживања тужилаца због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад њихових катастарских парцела је стварноправног карактера, односно конституисање законске стварне службености на основу члана 51. Закона о основама својинскоправних односа, па се и висина одговарајуће накнаде одређује на основу члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа, којим је прописано да на захтев власника послужног добра надлежни државни орган утврђује и одговарајућу накнаду, коју је власник повласног добра дужан да плати власнику послужног добра.

Одлука другостепеног суда у овом спору заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права, у складу са усвојеним правним ставом Врховног касационог суда, а уз ревизију нису приложене судске одлуке којима је на другачији начин одлучено о истоветним или битно истоветним чињеницама у истим правним ситуацијама, па зато нема места одлучивању о ревизији туженог ради уједначавања судске праксе. Такође, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**